Anayasa Mahkemesi Birinci Bölüm, B. No: 2023/15571 (22.07.2026)

Karar metni resmî kaynaktan aktarılmıştır; heyet, raportör ve vekil adları derlemeye alınmamıştır.

TÜRKİYE CUMHURİYETİ ANAYASA MAHKEMESİ

BİRİNCİ BÖLÜM

KARAR

Başvuru Numarası: 2023/15571

Karar Tarihi: 22/7/2026

(Başvurucu, davacı ve diğer gerçek kişilerin adları ile heyet, raportör ve vekil bilgileri derlemeye alınmamıştır; atıf yapılan emsal kararlarda başvurucu adları "(emsal başvuru)" olarak gösterilmiştir.)

I. BAŞVURUNUN ÖZETİ

1. Başvuru, bir siyasetçi hakkındaki ifadeler gerekçe gösterilerek manevi tazminata hükmedilmesi nedeniyle ifade özgürlüğünün ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

2. Başvurucu ihtilaflı ifadeleri sarf ettiği dönemde ana muhalefet partisinin Türkiye Büyük Millet Meclisi (meclis) grup başkanvekilliği görevini icra eden üç kişiden biridir.

3. 2020 yılı Ekim ayında ana muhalefet partisinin genel başkanı, partisinin grup toplantısında, ülkenin internet altyapısı hakkında bazı açıklamalarda bulunmuş, 2016-2018 yılları arasında Türk Telekom A.Ş.nin (Şirket) Yönetim Kurulunun başkan yardımcılığını yaptığını belirttiği davacının Şirketin yabancı bir aileye satılması sürecinde gerçekleşen yolsuzluklarda payı olduğunu ileri sürmüştür. 10/7/2018 tarihinden 4/6/2023 tarihine değin Cumhurbaşkanı yardımcısı olarak görev alan davacının 13/10/2020 tarihinde Twitter hesabından ana muhalefet partisi genel başkanına verdiği cevap ise şöyledir: "Anlaşılan o ki; [...] Maraş'ın yerini karıştırdığı gibi bizim görevlerimizi de birbirine karıştırıyor. Kişi kendinden bilir işi. [...] de o hesap. Milletimiz gerçek hortumcunun kim olduğunu Sosyal Güvenlik Kurumu'ndan bilmektedir. Anılan gruba karşı hukuki süreç Türk Telekom Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı olduğum Temmuz 2016-2018 döneminde bizzat şahsım tarafından başlatılmıştır. Sözleşmelerden kaynaklanan tüm hak ve yetkiler bu süreçte Hazine lehine kullanılmıştır. Buna dair belge ve kayıtlar açıktır. Şahsıma karşı yapılan bu iftira ve itibar suikastına karşı hukuki süreç başlatılacaktır."

4. Paylaşımın yapıldığı günün hemen ertesinde Meclis çatısı altında düzenlenen bir basın toplantısında başvurucu, ana muhalefet partisinin meclis grup başkanvekili olarak konuyla ilgili kendisine yöneltilen sorulara aşağıdaki gibi cevap vermiştir: "[Davacı], ülkenin başındaki en büyük atanmış. Millet birini seçti, o herkesi atıyor. [Davacıyı] atadı. [Davacı], çok istiyor ki genel başkan başkalarıyla onu karıştırsın. Sayın Genel Başkan dün onu hatırlattı. İktidar partisi dışında anamuhalefet partisine haksız ithamlarda bulunuyor. SGK'yı batırdı. Sanki ülkenin hesabı genel müdürden soruluyormuş gibi. [Önceki] dönemle bu dönem arasındaki açıkta 100 kat fark var. Utanmadan sıkılmadan SGK açığını söylüyor. Sizin döneminizde 100 kat arttı. Görevin Saraydan destekli görev olduğu için görevinin ismini karıştırmaz ama YİMPAŞ'ı unutmaz. Almanya'daki gurbetçilerimizden bugünkü parayla 10 milyar üzerinde parayı topladınız, hiç ettiniz. O dönem yönetim kurulu üyesi. Almanya'ya gitmişler, gurbetçileri ikna etmişler. Alman marklarını toplayıp, getirip burada batırmışlar. Herhangi bir iktidar olsaydı cezaevinde cezasını çekiyordu, çıkmış olsa da insan içine çıkıp dolaşamazdı. Bu [davacı], Türk Telekom yönetimine atanıyor. Hem yönetim hem denetiminde görev yapıyor. Yüzde 55 hissesini satıyor. [Yabancı bir aile] geliyor, Türk Telekom'u resmen yağmalıyor. Bizim malımızı bizim bankamıza ipotek ettirip, yurtdışına çıkıyorlar. Sorumlusu [davacı]. Nasıl yönettiniz orayı? Telekom'un emanet edildiği isimler

şimdi Sarayda. [Davacı] eğer YİMPAŞ'tan sonra AK Parti dönemine denk gelmeseydi ya hapiste ya insan içine çıkamaz durumda olacaktı."

5. Başvurucu 15/10/2020 tarihinde davacı ile ilgili açıklamalarına devam etmiş ve aşağıdaki ifadeleri kullanmıştır: "Siz devletin içinden adaleti söktünüz, bir suç örgütü gibi yönetiyorsunuz...Yimpaş'ta suç işlediniz. Şansınız iktidar olduğunuz örtbas oldu kurtuldunuz. Ama gün gelir onun da hesabı sorulur. Türk Telekom'da suç işlediniz. Hepimizin vergilerini [yabancı bir aileye] peşkeş çektiniz. Gün gelir hesabı sorulur. Bugün suç işliyorsunuz."

6. Başvurucunun peş peşe yaptığı basın açıklamalarının kişilik haklarını ihlal ettiğini ileri süren davacı, söz konusu açıklamaların Cumhurbaşkanı yardımcısı olarak konumunu ve toplum nezdindeki saygınlığının kamunun kendisine duyduğu güvenin sarsılmasına sebep olabileceğini belirterek 150.000 TL tutarlı manevi tazminat davası açmıştır.

7. Başvurucu ihtilafa konu açıklamalarının davacının ana muhalefet partisinin genel başkanı hakkındaki ithamlarına cevaben meclis çatısı altında yürütülen basın toplantısında kendisine yöneltilen sorulara cevaben sarf edildiğini beyan etmiş; parlamenter sistemde başbakan yardımcılığı yapan kişinin seçilmiş olmasına karşın bu makama eş görülen Cumhurbaşkanı yardımcısının ise atandığını, millete hesap vermediğini, atanmış kimseye atanmış dediği için aleyhine tazminata hükmedilemeyeceğini savunmuştur. Başvurucu davaya karşı sunduğu cevap dilekçesinde; Yimpaş yolsuzluğunun herkesçe bilinen bir olgu olduğunu, davacının Yimpaş Holdinge bağlı Yimpaş Yozgat İhtiyaç Maddeleri Pazarlama ve Ticaret A.Ş.de yönetim kurulu üyeliği yaptığını, Yimpaş yolsuzluğu sebebiyle davacıyı eleştirdiğini, Türk Telekom'un hisselerini rehin bıraktıklarını, kar paylarını alıp götürdüklerini, buna karşılık kendi aldıkları kredi borcunu ödemeyerek, borcu Türkiye Cumhuriyeti bankaları ve Türkiye Cumhuriyeti devleti üzerinden Türkiye Cumhuriyeti yurttaşlarının üzerine yıkan yabancı aileye yönelik bugüne kadar etkili herhangi bir işlem yapılmadığını belirtmiştir. Başvurucuya göre, söz konusu aile ve ortaklığı Türk Telekom'un içini boşaltırken hiçbir önlem alınmadığı gibi sonrasında da bu aileden borçların tahsil edilmesine yönelik ne gibi bir işlem yapıldığı bilinmemektedir. Davacının içinde bulunduğu yönetimin buna karşı önlem almasının ve Şirket kaynaklarının bu aile tarafından yurt dışına götürülmesine engel olmasının beklendiğini ancak bunun yapılmadığını beyan eden başvurucu ifadelerini temellendirmek amacıyla cevap dilekçesinde ticaret sicil kayıtlarını, Türk Telekom özelleştirme raporunu ve basında konuya ilişkin haberleri delil olarak sunmuştur.

8. Asliye Hukuk Mahkemesi davanın kısmen kabulüne ve 15.000 TL manevi tazminatın faiziyle başvurucudan tahsiline karar vermiştir. İlk derece mahkemesi buna dair gerekçesinde, tarafların siyasi konumları gereği kendilerine yöneltilen eleştirilere daha hoşgörülü yaklaşmak durumunda olduklarını vurgulamış; buna karşın başvurucunun davacı hakkındaki beyanlarının davacının siyaset kariyeri öncesinde yaptığı görevlere ilişkin olduğunu, kesin yargı şeklindeki ifadelerin eleştiri sınırlarını aştığını değerlendirmiştir.

9. Kararın istinaf edilmesi üzerine Bölge Adliye Mahkemesi, başvurucunun kullandığı ifadelerin ağırlığı, tarafların konumu, söz konusu basın açıklamalarının yapıldığı tarih itibarıyla paranın satın alma gücü ile özellikle de manevi tazminatın bir ceza olmadığı gibi mal varlığı hukukuna ilişkin bir zararın karşılanmasını da amaç edinmediği yönündeki ilkeler ışığında, Asliye Hukuk Mahkemesinin kararını kaldırarak, davanın kısmen kabulü ile 10.000 TL manevi tazminatın faiziyle başvurucudan tahsiline kesin olarak karar vermiştir. İfade özgürlüğü ile ilgili genel açıklamalara, siyasilerin kendilerine yöneltilen eleştirilere daha hoşgörülü davranmaları gerektiğine, ifade özgürlüğünün de meşru amaçlar doğrultusunda sınırlanabilen bir anayasal güvence olduğuna ve bu konudaki Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarına değinen Bölge Adliye Mahkemesinin somut olaya ilişkin değerlendirmesinin ilgili kısmı şöyledir: "... ifadelerinin ağır eleştiri veya değer yargısı

olarak nitelendirilemeyeceği, davacının onur ve saygınlığını hedef alan kişilik haklarına saldırı niteliğinde olduğu, açıkça suç isnadında bulunulduğu, iddiaların eleştiri ve ifade özgürlüğü kapsamında kabul edilemeyeceği kanaatine varılmış olup, ilk derece mahkemesince davacı lehine manevi tazminata hükmedilmesinin usul ve yasaya uygun olduğu anlaşıldığından davalı tarafın aksi yöndeki istinaf itirazına itibar edilmemiştir."

10. Başvurucuya nihai karar 20/2/2023 tarihinde tebliğ edilmiştir. Başvurucu 3/3/2023 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur. Başvurunun kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir.

II. DEĞERLENDİRME

11. Başvurucu; mensubu olduğu partinin genel başkanına yönelik hortumcu ifadesini kullanan Cumhurbaşkanı yardımcısına karşı, mecliste bir basın toplantısı esnasında konunun kendisine sorulması üzerine mevcut bir tartışmaya dâhil olduğunu belirtmiştir. Başvurucu; meclis çatısı altında sarf ettiği ifadelerin geneline bakıldığında Türk Telekom'un özelleştirme süreci ile ilgili kamunun gündeminde geniş yer bulan eleştirilere değindiğini, kurumun değerinin çok altında bir fiyata özelleştirilmesinin tepki çektiğini, yine buradan hareketle Yimpaş Holding ile ilgili skandallara vurgu yaptığını, holding bünyesindeki şirketlerin halka arzı diye gurbetçilerden toplanan paraların ortadan kaybolması üzerine yaşanan mağduriyetin hâlen giderilmediğini ve davacının Yimpaş Holdinge bağlı bir şirketin yönetim kurulu üyesi olduğunun ticaret sicil kayıtlarından görüldüğünü, kendisinin iktidara yakınlığı sebebiyle konunun üzerine gidilmediğini ve hak ettiği cezayı almadığını düşündüğünü yinelemiştir. Davacının kendisine yöneltilen eleştirilere cevap verebilecek konumda siyasi bir kişilik olduğunu savunan başvurucu, ifadeleri sebebiyle aleyhine manevi tazminata hükmedilmesinin adil yargılanma hakkı ile ifade özgürlüğünü ihlal ettiği iddiasındadır.

12. Adalet Bakanlığı (Bakanlık) görüşünde, ifade özgürlüğü ile şeref ve itibar hakkı arasında adil bir denge kurulup kurulmadığının değerlendirilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Başvurucu, Bakanlık görüşüne cevabında başvuru formundaki ifadelerini tekrarlamış; yargı mercilerinin benzer uyuşmazlıklarda davacının iktidar partisinden olduğu davalarla muhalefet partisinden olduğu davalarda yeknesak bir yaklaşım sergilememeleri sonucunda uygulamada oluştuğunu ileri sürdüğü çifte standardı eleştirmiştir.

13. Başvuru, ifade özgürlüğü kapsamında incelenmiştir. Anayasa Mahkemesi, Anayasa'nın 26. maddesinde düzenlenen ifade özgürlüğünün demokratik bir toplumun zorunlu temellerinden olduğunu, toplumun ilerlemesi ve her bireyin gelişmesi için gerekli temel şartlardan birini oluşturduğunu daha önce pek çok kez ifade etmiştir ((emsal başvuru) [GK], B. No: 2014/12151, 4/6/2015, §§ 33-35; (emsal başvuru) [GK], B. No: 2013/9343, 4/6/2015, §§ 42, 43). Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir neden de bulunmadığı anlaşılan ifade özgürlüğünün ihlal edildiğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir.

14. İfade özgürlüğüne yönelik müdahalenin dayanağı olan 11/1/2011 tarihli ve 6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu'nun 58. maddesinin kanunilik ölçütünü karşıladığı değerlendirilmiştir. Müdahalenin başkalarının şöhret veya haklarının korunmasına yönelik önlemlerin bir parçası olduğu ve meşru bir amaç taşıdığı sonucuna varılmıştır. Bu noktada müdahalenin demokratik toplum düzeninin gereklerine uygunluk ölçütü yönünden incelenmesi gereklidir.

15. Temel hak ve özgürlüklere yönelik bir müdahalenin demokratik toplum düzeninin gereklerine uygun kabul edilebilmesi için zorunlu bir toplumsal ihtiyacı karşılaması ve orantılı bir müdahale olması gerekir ((emsal başvuru) [GK], §§ 53-55; (emsal başvuru), §§ 70-72; AYM, E.2017/130, K.2017/165, 29/11/2017, § 18; AYM, E.2018/69, K.2018/47, 31/5/2018, § 15). Buna göre ifade özgürlüğüne yapılan bir müdahale, zorunlu bir toplumsal

ihtiyacı karşılamıyorsa ya da zorunlu bir toplumsal ihtiyacı karşılamakla birlikte orantılı değilse demokratik toplum düzeninin gereklerine uygun bir müdahale olarak değerlendirilemez.

16. Buna ilaveten, Anayasa'nın 26. maddesinde korunan ifade özgürlüğüne yapılan bir müdahalenin demokratik toplum düzeninin gereklerine uygun kabul edilebilmesi için kamu makamları tarafından ortaya konulan gerekçelerin ilgili ve yeterli olması gerekir (diğerleri arasından bkz. B. No: 2014/1577, 25/10/2017, § 58; B. No: 2014/6128, 7/7/2015, § 56; B. No: 2018/17635, 26/7/2019, § 120; B. No: 2018/38143, 3/10/2019, § 60). Bunun için başvuruya benzer davalarda mahkemelerin taraflardan birinin ifade özgürlüğü ile diğerinin şeref ve itibarının korunması hakkı arasında adil bir denge sağlamaları hayati önem taşımaktadır. Şu hâlde, çözümlenmesi gereken esas mesele; somut olayda ilk derece mahkemesinin başvurucunun ifade özgürlüğü ile davacının şeref ve itibarının korunması hakkı arasında adil bir denge kurup kurmadığı, başvurucunun düşünce açıklamalarının bu sözlerin muhatabı olan kişinin şeref ve itibarını zedelediğini ikna edici bir biçimde ortaya koyup koyamadığı olacaktır. Çatışan bu iki hak arasında dengeleme yapılırken kullanılması gereken ölçütler genel olarak şunlardır:

i. İfadelerin kim tarafından dile getirildiği (B. No: 2015/5633, 8/5/2019, § 29; B. No: 2014/1577, § 59),

ii. Hedef alınan kişinin kim olduğu, ünlülük düzeyi ve önceki davranışları yanında katlanması gereken eleştirinin sınırlarının sade bir vatandaşa göre daha geniş olup olmadığı (kamusal yetki kullanan görevliler ve siyasetçiler bakımından yapılan değerlendirmeler için bkz. B. No: 2014/1416, 2012/1184, 2013/5574, 2013/6617, 2013/8503, 2014/1577),

iii. İfadelerin genel yarara ilişkin bir tartışmaya katkı sağlayıp sağlamadığı, kamuoyu ile diğer kişilerin düşünce açıklamaları karşısında sahip oldukları hakların ağırlığı (B. No: 2014/3494, 27/2/2019, § 62 ve diğerleri),

iv. Kamuyu bilgilendirme değeri, toplumsal ilginin varlığı ve konunun güncel olup olmadığı (B. No: 2016/6439, 9/6/2021, § 44; B. No: 2018/12363, 26/5/2021, § 28),

v. Şikâyetçinin kendisine yöneltilen ifadelere cevap verme olanağının bulunup bulunmadığı (B. No: 2017/1632, 29/1/2020, § 33; B. No: 2016/36777, 26/5/2021, § 42),

vi. İfadelerin hedef alınan kişinin hayatı üzerindeki etkisi (B. No: 2013/1592, 20/5/2015, § 33; B. No: 2020/15593, 22/11/2022, § 24),

vii. Yaptırıma konu edilen ifadelerin kullanıldıkları bağlamından kopartılıp kopartılmadığı (B. No: 2012/1184, § 52; B. No: 2014/6009, 15/2/2017, § 45),

viii. Başvurucunun yaptırıma maruz kalma endişesinin başvurucu üzerinde caydırıcı etki yaratıp yaratmayacağı (B. No: 2015/1220, 18/7/2018, § 71),

ix. Dava konusu söylemlerin maddi vakıaların açıklanması veya değer yargısı olarak nitelendirilip nitelendirilemeyeceği (B. No: 2017/29735, 17/3/2021, § 50; B. No: 2014/18001, 6/2/2020, §§ 48-49).

17. Eldeki başvuruda, ifade özgürlüğüne yapılan müdahalenin ulaşılmak istenen meşru amaç karşısında demokratik toplumda zorunlu sosyal bir ihtiyacı karşılayıp karşılamadığı ve orantılı olup olmadığı, ilk derece ve istinaf mahkemesinin kararlarının bu konuda -yukarıda belirtilen dengeleme ölçütlerinden davaya uygulanabilir olanları gözeten- ilgili ve yeterli bir gerekçeye sahip olup olmadığı üzerinden belirlenecektir. Anayasa Mahkemesi; somut olayın koşullarında başvurucunun ihtilaflı ifadeleri sebebiyle manevi tazminat ödemesinin bir ihtiyaca karşılık gelip gelmediğini, meşru amaçla orantılı olup olmadığını, bunu haklı göstermek için ortaya konan gerekçenin Anayasa Mahkemesince sıklıkla ifade edilen ve

yukarıda açıklanan ölçütleri karşılayan, ilgili ve yeterli bir gerekçe olarak görünüp görünmediğini davanın bütününe bakarak değerlendirecektir.

18. Başvurucu ihtilaflı sözleri sarf ettiği dönemde ana muhalefet partisinin grup başkanvekilidir. Yine başvurucunun mezkûr ifadeleri yönelttiği davacı da tanınan bir siyasetçi ve bürokrat olup o tarihlerde Cumhurbaşkanı yardımcısı olarak görev yapmaktadır. Ana muhalefet partisinin genel başkanı ile davacı arasındaki polemiğe başvurucunun müdâhil olduğu dikkate alındığında, uyuşmazlık konusu ifadelerin politik bir tartışma ekseninde sarf edildiği açıktır.

19. Bu noktada siyasetçilerin veya milletvekillerinin aralarında geçen tartışmalarda tarafların ifade özgürlüğünden çok daha geniş bir şekilde yararlanacağı hatırlanmalıdır. Zira siyasi tartışmaların serbestliği demokratik toplum idealinin merkezinde yer alan bir ilkedir. Seçmenlerini temsil eden, onların taleplerini, endişelerini ve düşüncelerini politik alana aktaran ve çıkarlarını savunan, seçilmiş kimseler için ifade özgürlüğünün özellikle değerli olduğu açıktır. Bu sebeple müdahale, eğer bir siyasetçinin ve özellikle muhalefet partisinin bir üyesinin ifade özgürlüğüne yönelik ise başvurunun çok daha sıkı bir denetimden geçirilmesi gerekmektedir. Buna ilaveten mevcut başvuru konusu olaylar halka mal olmuş kişiler olarak hareket eden kamusal ilginin odağındaki siyasetçiler arasında geçtiği için kabul edilebilir eleştiri sınırları, sıradan bir kimse ile karşılaştırıldığında daha geniştir (B. No: 2019/10122, 21/9/2022, § 19; B. No: 2019/19608, 22/2/2022, § 40).

20. Başvurucu; alaycı, sert, abartılı hatta muhatabı açısından rahatsız edici olduğu kabul edilebilecek ifadeler eşliğinde kamu menfaatine ilişkin bir meselede bazı olgusal isnatlarda bulunmuştur. Buna ilişkin cevap dilekçesinde bazı deliller de sunduğu açıktır. Buna karşın ilk derece mahkemesi, bunları değerlendirmeye almaksızın "ifadelerinin davacının siyasi kişiliği öncesine ait olarak politik meseleyi aşarak dışına çıkan, kesin yargı şeklinde ifadelerin, suç isnadı içerir ve eleştiri sınırlarını aşar şekilde, davacının onuru, şerefi ve saygınlığı yönünden davacının kişilik haklarına saldırı teşkil eder mahiyette olduğu" değerlendirmesini yapmıştır. İstinaf makamı ise başvurucunun açıkça suç isnadında bulunduğu, iddiaların eleştiri ve ifade özgürlüğü kapsamında kabul edilemeyeceği kanaatine varmış; manevi tazminat miktarı bakımından ilk derece mahkemesi kararına müdahale etmiştir. Oysa bir siyasetçi siyasi arenaya çıkarak kamusal alandaki bütün eylemlerini, geçmiştekiler de dâhil olmak üzere, kamunun gözlemine ve denetimine sunmayı göze almış kimsedir. Nitekim davacının bir zamanlar yönetim kurulunda yer aldığı anlaşılan bir şirketin bazı yolsuzluklara karıştığı yönünde çeşitli iddiaların olduğu, buna yönelik çeşitli yayın organlarınca yapılan haberlerin bulunduğu yönündeki başvurucunun savunmalarının yargı mercilerince değerlendirilmediği de dikkate alındığında, başvurucunun açıklamalarının sebepsiz ve tümüyle keyfî kişisel bir saldırı oluşturduğunu kabul etmek mümkün görünmemektedir.

21. Yukarıdaki tespitlere karşın yargı mercileri, başvuruya konu ifadelerin kullanıldığı dönemdeki koşulları, ifadenin bağlamını, dile getirilme şeklini ve nedenini, söylenen sözlerin arka planı olup olmadığını, davacının önceki davranışlarını, açıklamaların kamusal bir tartışma ekseninde gerçekleşip gerçekleşmediğini, ihtilafa konu ifadelere muhatabın cevap verme imkânının bulunup bulunmadığını değerlendirmeksizin ve tarafların toplumsal konumunu tartışmadan başvurucunun davacı hakkındaki ifadelerinin kişilik haklarına saldırı teşkil ettiği sonucuna varmıştır. Bu sebeple yargı mercilerinin başvurucu aleyhine manevi tazminata hükmedilmesine dair ileri sürdüğü gerekçeler, başvurucunun ifade özgürlüğüne yapılan müdahale için ilgili ve yeterli olarak kabul edilemez. Sonuç olarak başvurucunun ifade özgürlüğü ile davacının şeref ve itibarının korunması hakkı arasında adil bir denge kurulduğundan bahsedilemeyeceği değerlendirilmiştir.

22. Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 26. maddesinde güvence altına alınan ifade özgürlüğünün ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

III. GİDERİM

23. Başvurucu ihlalin tespiti, yeniden yargılama ile 20.692 TL maddi ve 50.000 TL manevi tazminat talebinde bulunmuştur.

24. Başvuruda tespit edilen anayasal hak ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar ve zorunluluk bulunmaktadır. Anayasa'nın 148. ve 153. maddeleri ile 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 50. ve 66. maddeleri uyarınca ihlal kararının gönderildiği yargı mercilerinin yapması gereken iş, yeniden yargılama işlemlerini başlatıp Anayasa Mahkemesinin ihlal kararında belirtilen ilkelere ve gerekçelere uygun biçimde yürütülecek yargılama sonunda hak ihlalinin nedenlerini gidererek yeni bir karar vermektir (yeniden yargılama konusunda bkz. B. No: 2014/8875, 7/6/2018, §§ 54-60; B. No: 2016/12506, 7/11/2019, §§ 53-60, 66; B. No: 2020/32949, 21/1/2021, §§ 93-100).

25. Ayrıca başvurucuya manevi zararları karşılığında net 50.000 TL manevi tazminat ödenmesine, maddi tazminat talebinin ise ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasının yeterli bir giderim sağlayacağı anlaşıldığından reddine karar verilmesi gerektiği sonucuna ulaşılmıştır.

IV. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. İfade özgürlüğünün ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,

B. Anayasa'nın 26. maddesinde güvence altına alınan ifade özgürlüğünün İHLAL EDİLDİĞİNE,

C. Kararın bir örneğinin ifade özgürlüğünün ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılması amacıyla Ankara 25. Asliye Hukuk Mahkemesine (E.2020/577, K.2021/574) GÖNDERİLMESİNE,

Ç. Başvurucuya net 50.000 TL manevi tazminat ödenmesine, tazminata ilişkin diğer taleplerin REDDİNE,

D. 1.480,40 TL harç ve 40.000 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 41.480,40 TL yargılama giderinin başvurucuya ÖDENMESİNE,

E. Ödemelerin kararın tebliğini takiben başvurucunun Hazine ve Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına, ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için yasal FAİZ UYGULANMASINA,

F. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 22/7/2026 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.